

L'autodestrucció d'Espanya segueix endavant – el jutge Pablo Llarena clava un clau més al taüt de la unitat d'Espanya

written by Axel Schönberger | 2 d'abril de 2018

23 de març del 2018 – Polítics del Partido Popular ja van dir fa setmanes que cap a finals de març es retiraria de la circulació els principals polítics catalans de l'independentisme i que per via judicial se'ls hi prohibiria qualsevol activitat política. El 22 de març del 2018, Jordi Turull i Negre va presentar en el Parlament català la seva candidatura a la Presidència del Govern, però no va obtenir la necessària majoria absoluta. D'una banda, perquè no es va permetre a tots els diputats dels partits independentistes que participessin en la sessió d'investidura i poguessin fer ús dels seus drets com a diputats elegits, i d'altra banda, perquè els quatre diputats de la CUP, per qüestions de principi que no tenien res a veure amb la persona del candidat, no volien elegir-lo a la primera volta. Després d'això, el jutge Pablo Llarena, del Tribunal Suprem espanyol, el 23 de març 2018 el va enviar a la presó, sense possibilitat de dipositar fiança, juntament amb quatre altres prominents polítics, l'ex-presidenta del Parlament català Carme Forcadell, i els ministres catalans Josep Rull, Dolors Bassa i Raúl Romeva, elegits democràticament, però destituïts il·legalment per Espanya.

Parlar en aquest context de «presó preventiva» com en un Estat de dret de debò, seria fer mofa dels presos polítics a Espanya, privats de llibertat sobretot per l'acusació inaudita de «rebel·lió». Segons el codi penal espanyol, només es

produeix el fet de «rebel·lió» si s'arriba a produir violència contra les persones. Però de violència per part catalana no n'hi va haver gens, només l'Estat espanyol va ser responsable de la violació de Drets Humans a Catalunya, atacant ciutadans de manera absolutament desproporcionada, amb les forces de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional espanyola l'1 d'octubre del 2017. L'afirmació del jutge espanyol Pablo Llarena que el 2017 els encausats van ser responsables d'actes de violència contra persones, d'acord amb el sentit del delictes de rebel·lió del codi penal espanyol, és una ficció grotesca que recorda les vulneracions del dret, motivades políticament, del temps del franquisme o del nacionalsocialisme.

El «perill de reincidència» d'un delictes que no s'ha comès mai no podria acceptar-lo cap jurista espanyol que s'hagi mantingut honest, decent i independent. I en el cas de Turull, que el dia següent al seu empresonament volia presentar-se altra vegada a una segona sessió d'investidura, que pogués existir un perill de fugida no pot considerar-ho cap observador ben informat del que passa a Catalunya com una estimació realista de la situació. Es tractava ben clar d'impedir l'elecció de Jordi Turull com a president de la Generalitat de Catalunya per motius polítics usant procediments judicials i, en aquest sentit, el jutge espanyol Pablo Llarena no ha tingut cap escrúpol a fer servir qualsevol argumentació, ni que sigui agafada per la punta dels pèls, que li anés bé per doblegar el dret espanyol. La decisió de Llarena, del 23 de març del 2018, ha empitjorat la situació que ja era prou complicada i, temps a venir, es considerarà segurament com un clau decisiu al taüt de la «unitat nacional» espanyola. Cada cop més catalans veuen clar que ja no hi ha cap camí enrere. L'Espanya de les autonomies ja és història passada, pel poble català que lluita per la llibertat i la sobirania ja no pot haver-hi cap futur digne dins de l'Estat espanyol. Ja no es tracta de si Catalunya i Espanya es separaran, sinó de quan i com passarà.

Actualment a Espanya, cada vegada més polítics catalans són perseguits per la injusta justícia espanyola perquè actuen políticament, de manera pacífica, democràtica i d'acord amb les normes d'un Estat de dret, apel·lant als drets humans, per implementar la voluntat dels electors. Una persecució com la que fa l'Estat espanyol és incivilitzada i bàrbara. Vulnera els principis fonamentals de la Unió Europea i del món civilitzat. La jurista Marta Rovira va calibrar a temps el veritable caràcter de la injusta justícia espanyola que, visiblement, en estret acord amb el partit governamental espanyol, PP, doblega el dret com senyor de vides i d'hisendes, i no fa gens de cas de l'observança i de la protecció dels drets humans que per l'Estat espanyol són absolutament vinculants, i per això va marxar a l'exili el 23 de març del 2018. A la vista dels esdeveniments a Espanya, Alemanya, igual que altres països europeus, hauria d'estar obligada a donar asil polític tant a ella com als altres polítics perseguits per l'Estat espanyol, sense cap base que ho justifiqui.

Quan una clara majoria dels diputats del nou Parlament català elegit el 21 de desembre de 2017 volia reelegir el 130è president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont –que ho segueix sent encara que Espanya l'hagi destituït en un cop d'Estat–, Espanya ho va impedir. S'exigia la presència personal de Carles Puigdemont, mentre al mateix temps es deia clarament que seria detingut en el moment que trepitgés territori espanyol. Amb l'aquiescència del president en exercici es va proposar al diputat Jordi Sànchez per al càrrec de president, que Espanya manté a la presó sense fonament com a pres polític. Se li va denegar de poder participar en la sessió del Parlament català per poder ser elegit i per dipositar-hi el seu vot. També això és una flagrant vulneració dels drets humans. La Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides ha exigit el 23 de març de 2018 que, fins que no es tanqui una investigació que estan fent les Nacions Unides, no es prengui cap mesura que pugui perjudicar els drets de Jordi

Sànchez com a diputat, però és d'esperar que Espanya no en farà cas. Que per aquest motiu Jordi Sànchez es veïés obligat a renunciar al seu escó per no fer perillar la majoria parlamentària independentista és un altre escàndol que fa trontollar la credibilitat de la Unió Europea que permet i tolera aquesta injustícia en un estat-membre.

Que un candidat a president català i que segurament hauria estat votat en segona ronda, però que no responia als desigs i a les idees del partit governamental espanyol, PP, ara se l'empresoni d'una manera que en alemany podria anomenar-se «detenció preventiva» (*präventive Schutzhaft*), un concepte utilitzat sobretot pels nazis alemanys, i no pas com a presó simplement preventiva, demostra una vegada més que Espanya intenta solucionar un greu conflicte polític amb els mitjans judicials d'un Estat on des del cop d'Estat d'octubre del 2017 pràcticament no hi ha cap separació de poders, en lloc de buscar el diàleg i la solució política. És de desitjar que actors com Mariano Rajoy o Pablo Llarena algun dia hagin de responsabilitzar-se d'aquests fets i de les vulneracions dels drets humans davant d'un tribunal internacional. Els polítics i jutges nazis dels anys trenta no haurien pogut ni somniar que un dia serien sotmesos a judici a Nuremberg. Mariano Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaría, Pablo Llarena i Carmen Lamela haurien de tenir en compte que un dia poden patir el mateix destí.

Les vulneracions dels drets humans a l'Espanya postdemocràtica són una vergonya per Espanya i per Europa! "L'Estat profund" d'Espanya emergeix cada vegada més i ensenya el seu rostre grotesc. Tots els espanyols decents, tots els europeus decents, haurien de distanciar-se de totes les activitats il·legals del govern i de la justícia espanyols des del setembre del 2017.

I Europa s'ho mira i calla!